

8. cesta

Stalo se. Byl jsem jmenován delegátem Země v Organizace spojených planet, či spíše kandidátem, a vlastně ani to není přesné, protože Valné shromáždění nemělo projednávat kandidaturu moji, nýbrž celého lidstva.

Nikdy v životě jsem neměl tak hroznou trému. Suchý jazyk mi narážel na zuby jako dřevěný kolík, a když jsem kráčel po červeném běhounu od astrobusu, nevěděl jsem, zda se pode mnou tak měkce prohýbá on, anebo moje kolena. Daly se očekávat proslovy, ale já bych byl z hrdla vyprahlého rozčilením nevyrazil ani slovo, a tak když jsem spatřil malý lesklý stroj s chromovaným nálevním pultem a malými šěrbinami na mince, honem jsem do něj jednu vhodil a nastavil jsem pod kohoutek prozíravě připravený kalíšek od termosky. Byl to první meziplanetární diplomatický incident lidstva v galaktické aréně, protože z údajného automatu na sodovku se vyklubal zástupce vedoucího tarrakánské delegace ve slavnostním úboru. Naštěstí to byli právě Tarrakánci, kdo doporučovali k přijetí naší kandidaturu, jenže to jsem se dověděl až později. Skutečnost, že mi vysoký diplomat poplival boty, jsem považoval za špatné znamení, ale neprávem, protože to byl pouze vonný výměšek vítacích žláz. To všechno jsem pochopil, až když jsem spolkl informačně translační tabletku, kterou mi dal nějaký vlídný úředník OSP. Břeskné zvuky, které mě dosud obklopovaly, se ihned v mých uších proměnily v dokonale srozumitelná slova, čtverec hliníkových kuželek na konci plyšového koberce se stal čestnou četou a vítající mě Tarrakánci, který až do této chvíle vypadal spíše jako velikánský štrúdl, mi najednou připadal jako starý známý průměrného zjevu. Jen tréma mě neopustila. Přijelo k nám něco jako malý hrncířský kruh, představěný speciálně pro převoz dvounohých bytostí jako já. Tarrakánci se za mnou vecpal do jeho vnitřku se značnými obtížemi, a když se usadil po mém pravém i levém boku současně, pravil:

„Vážený Zemane, musím vám sdělit, že došlo k menší procedurální komplikaci. Šéf naší delegace, který byl jakožto odborník zemista nejpovolnější osobou k tomu, aby navrhl vaši kandidaturu, byl bohužel včera večer odvolán do hlavního města, a tak ho mám zastupovat já. Znáte protokol...?“

„Ne... neměl jsem příležitost,“ vykoktal jsem. Nějak jsem se nemohl uvelebit na sedadle kruhu, které nebylo dostatečně uzpůsobeno potřebám lidského těla. Sedadlo vypadalo jako strmá jáma skoro půl metru hluboká, takže jsem se na výmolech tloukl koleny do čela.

„No nic, nějak si poradíme...“ prohlásil Tarrakánci. Jeho řasnatý oděv, sežehlený do hranatých tvarů kovového lesku, oděv, který jsem předtím považoval za nálevní pult, se jemně rozezněl, ale on si odkašlal a pokračoval:

„Vaše dějiny znám. Lidstvo je nádherné! Všechno vědět patří k mým povinnostem, přirozeně. Naše delegace vystoupí v třiaosmdesátém bodě pořadu jednání a předloží návrh, abyste byli přijati za plnoprávné, úplné a všestranné členy organizace. Neztratili jste pověřovací listiny?!“ zeptal se tak náhle že jsem sebou trhl a horlivě jsem zavrtěl hlavou. Pergamenový svitek, poněkud rozměklý od potu, jsem třímal ve své pravici.

„Dobře,“ pokračoval. „Pronesu proslov, ve kterém vyličím vaše významné vymoženosti, které vás opravňují k tomu, abyste se stali členy Astrální federace. Jistě chápete, že je to tak trochu zastaralá formalita. Doufám, že neočekáváte nějaké vystoupení opozice, co?“

„Nne... nemyslím,“ vykoktal jsem.

„To se ví, že ne. Jak tedy říkám, je to formalita, nicméně potřebuji určité údaje. Fakta, podrobnosti, chápete. Atomovou energii přirozeně máte, že?“

„Ano, ano!“ přitakal jsem chvatně.

„Výborně. No ovšem, tadyhle to mám, šéf delegace mi předal své poznámky, jenomže když on má tak nečitelný rukopis... Hm, tak tedy... Jak dlouho disponujete atomovou energií?“

„Od šestého srpna 1945.“

„Výborně. Co to bylo? První energetická stanice?“

„Ne,“ odpověděl jsem a cítil jsem, jak se červenám, „první atomová bomba. Zničila Hirošimu...“

„Hirošimu? To byl nějaký meteor?“

„Meteor ne... město.“

„Město...?“ otázal se s lehkým neklidem v hlase. „Jakpak bychom to tedy vyjádřili...“ uvažoval chvíli. „Radši to nebudeme říkat vůbec“ rozhodl se najednou. „No dobře, ale nějaké argumenty pro svou chválu budu potřebovat. Řekněte mi něco, ale honem, za chvíli budeme na místě.“

„Hmm... hmm... kosmické lety,“ začal jsem.

„To se rozumí samo sebou, jinak byste tady nebyl,“ vysvětlil mi poněkud drsně na můj vkus. „Na co vynakládáte největší část národního důchodu? No, vzpomeňte si na nějaký veliký inženýrský podnik, na nějakou architekturu kosmického měřítka, gravitačně sluneční odpalovací základny, ne?“ napovídal mi honem.

„Jo, stavíme, stavíme,“ vypálil jsem. „Národní důchod není tak moc velký, velkou část pohltí zbrojení...“

„Zbrojení čeho, světadílů? Proti zemětřesení?“

„Ale ne... zbrojení vojska... armády...“

„Co je to? Někaký koníček?“

„To není koníček... Vnitřní konflikty...“ koktal jsem.

„Tak tohleto není žádné doporučení!“ řekl s neskrývaným odporem. „Nepřiletěl jste sem přece rovnou z jeskyně! Vaši vědci jistě už dávno vypočítali, že celoplanetární spolupráce se vyplácí daleko víc než války o kořist a hegemonii.“

„To vypočítali, to vypočítali, ale jsou zde příčiny... historické povahy.“

„Radši toho nechme!“ prohlásil. „Já vás tu přece nemám hájit jako obhájce, nýbrž vynášet, doporučovat, uvést vaše zásluhy a přednosti, chápete?“

„Ale ovšem.“

Měl jsem jazyk tak ztuhlý, jako by mi ho byl někdo zmrazil, límeček od frakové košile mě škrtil, vesta mi měkla od potu, který po mně stékal. Zachytil jsem pověřovacími listinami o svá vyznamenání a natrhl jsem vnitřní aršík. Netrpělivý, panský povýšený a částečně duchem nepřítomný Tarrakánec pokračoval s nečekaným klidem a vlídností (mazaný diplomat!):

„Budu radši hovořit o vaší kultuře. O jejích vynikajících výsledcích. Máte kulturu?!“ otázal se nečekaně.

„Máme, a skvělou,“ ujistil jsem ho.

„To jsem opravdu rád. Umění?“

„Jistě. Hudbu, poezii, architekturu...“

„Tak přece jen máte architekturu!“ zvolal. „Výborně, to si musím poznamenat. Máte výbušné prostředky?“

„Jak to, výbušné?“

„No, řízené stvořitelské exploze pro regulaci podnebí, přemísťování kontinentů, říčních koryt... Máte to?“

„Prozatím máme jen bomby...“ odpověděl jsem a ještě jsem dodal šeptem: „Zato různé, napalm, fosfor, dokonce i s otravným plynem...“

„To není ono,“ poznamenal suše. „Budu se držet duchovního života. V co věříte?“

Teď už mi bylo jasné, že tenhle Tarrakánek není odborník na zemské záležitosti, a pomyslení, že bytost s takovouhle ignorancí má za chvíli svým vystoupením rozhodnout o našem bytí nebo nebytí na fóru celé Galaxie, mi po pravdě řečeno vyrazilo dech. To je ale směla, říkal jsem si v duchu, že museli odvolat zrovna toho příslušného!

„Věříme ve všeobecné bratrství, v nadřazenost míru a spolupráce nad válkou a nenávistí, domníváme se, že člověk by měl být měřítkem všeho...“

Položil mi svou těžkou přísavku na koleno.

„Proč zrovna člověk?“ řekl. „Ale to není důležité. Všechno, co uvádíte, je ovšem pouze negativní – ne válku, ne nenávist... Pro smilování mlhoviny, copak nemáte žádné pozitivní ideály?“

Bylo mi strašné horko.

„Věříme v pokrok, v lepší zítřek, v sílu vědy.“

„No konečně!“ zvolal. „Věda, ano, to by šlo, to by se mi mohlo hodit. Které vědy financujete nejméně?“

„Fyziku,“ odpověděl jsem. „Výzkum atomové energie.“

„Aha. Víte co? Vy budete mlčet. Mluvit budu já. Nechte to všecko na mně. A hlavu vzhůru!“ Tahle slova dořekl, zrovna když stroj zastavil před budovou.

Točila se mi hlava, dělaly se mi mžítka před očima. Vedli mě křišťálovými chodbami, jakési neviditelné dveře se otvíraly s melodickým povzdechem, potom jsem se řítit dolů a nahoru a zas dolů, obrovitý zamlklý Tarrakánek v řasnatém kovu stál vedle mě, najednou všecko znehybnělo, přede mnou se nafoukl skelný balón a praskl. Stál jsem na dně síně Valného shromáždění. Amfiteátr se trychtýřovitě rozšiřoval, spirály lavic se pnuly vzhůru, čisté, až stříbřitě bílé. Vzdáleností zmenšené postavičky delegátů skrápěly běl spirálových podlaží zelení, zlatem, purpurem, bodaly do očí myriádami tajemných jiskřiček. Neuměl jsem zprvu rozlišit, co jsou oči a co metály, co živé údy a co jejich umělé prodlužovací nástavce. Viděl jsem jen, že se hbitě pohybují, že si po sněhobílých stolech přisouvají hromádky spisů, jakési černě se lesknoucí, jakoby antracitové destičky, a přímo proti mně ve vzdálenosti několik desítek kroků spočíval na pódiu předseda, obklopený houštinou mikrofonů. Ve vzduchu se vznášely útržky hovorů vedených v tisíci hvězdných jazycích současně, v rozpětí od nejhlubších tónů až po nejvyšší, podobné ptačímu cvrlikání. S pocitem, že se podlaha pode mnou rozvírá, jsem si přihladil frak. Ozval se neustávající drnčivý zvuk, to předseda uvedl do chodu stroj, který kladívkem udeřil do desky z ryzího lata, kovové zvonění mi provrtávalo uši.

Tarrakánek mi ukázal, do které lavice se mám posadit, už to tu znal. Hlas předsedy se začal linout z neviditelných reproduktorů a já, ještě než jsem se posadil za obdélníkovou tabulku, na které bylo napsáno jméno mé mateřské planety, klouzla jsem očima výš a výš po spirálách lavic a hledal jsem aspoň jedinou bratrskou duši, aspoň jedinou bytost podobnou člověku – ale marně. Obrovské bulvy teplých odstínů, prstence jakoby rybízového rosolu, masité stonky opřené o stolky, „tváře“ barvy dobře vypečené paštiky nebo zas světlé jako rýžový náky, chapadla, přísavky, ploutve třímající osudy blízkých i vzdálených hvězd defilovaly přede mnou jako ve zpomaleném filmu, nebylo na nich nic zručného, nebudily hnus, jak si Pozemšťané většinou představovali, jako kdybych tu neměl před sebou hvězdné stvoření, nýbrž bytosti, které stvořili sochaři, abstrakcionisté nebo fantasté z oboru gastronomie.

„Bod osmdesátý druhý,“ sykl mi do ucha Tarrakánc a usedl. Posadil jsem se také. Zvedl jsem k uchu sluchátko, které leželo na stole, a uslyšel jsem:

„Zařízení, které podle dohody ratifikované tímto Váženým shromážděním dodalo na základě zevrubných směrnic téže dohody Altairské společnosti Šestinásobnému sdružení Fomalhaut, vykazuje vlastnosti – jak se konstatuje v protokole zvláštní podkomise OSP –, které nemohou být jen následkem malých odchylek od technologického návodu, přijatého oběma stranami. Altairské společnosti správně konstatovalo, že jím vyrobené eliminátory záření a planetoreduktory měly sice být schopné reprodukce, zaručující vznik strojového potomstva, což obsahovala platební dohoda obou stran, ale tato potence se měla projevit – podle inženýrské etiky platné v celé federaci – singulárním pučením, a ne obdařením zmíněného zařízení programem s opačnými znaky, k čemuž bohužel došlo. Taková dvojakost programu vedla v oblasti hlavních energetických systémů Fomalhautu ke vzniku vilných antagonismů, jejichž následkem byly morálně pohoršující výjevy, které způsobily žalující straně vážné materiální ztráty. Místo aby se dodané agregáty zabývaly prací, k níž byly zkonstruovány, věnovaly část pracovních směn volbě vhodného partnera, přičemž jejich ustavičné pobíhání se zástrčkami, jehož cílem byl rekreační akt, vedlo k porušení Panundského statutu a ke strojografické explozi, přičemž za oba tyto politováníhodné jevy nese vinu žalovaná strana. Proto se pohledávka Altairu považuje tímto za anulovanou.“

Odložil jsem sluchátko, už mě z toho bolela hlava. Čert vem strojové veřejné pohoršení, Altair, Fomalhaut a všechno ostatní! Měl jsem OSP po krk ještě dřív, než jsem se stal jejím členem. Bylo mi z toho všeho nanic. Proč jen jsem poslechl profesora Tarantogu! Copak jsem si nemohl odpustit tu příšernou poctu, která mě nutila trpět za cizí hříchy? Neměl jsem radši...

Projel mnou neviditelný proud, protože na obrovské tabuli se rozsvítilo číslo 83 a já ucítil energický dloubanec. Můj Tarrakánc vyskočil rovnými chapadly či spíš přísavkami z lavice a táhl mě za sebou. Reflektory, které plavaly pod stropem sálu, na nás vrhly proud modrého světla. Ze všech stran mě zalévala povodeň světla, takže jsem měl pocit, že jsem prosvícený skrznaskrz. Zpola bez sebe jsem mačkal v ruce nadobro rozmočený svitek pověřovacích listin a slyšel jsem mohutný bas Tarrakánce, který po mém boku energicky a bez zábran hřměl na celý amfiteátr. Obsah jeho proslovu však ke mně dolétal jen v útržcích, jako za bouře mořská pěna, která stříká na odvážlivce vykloněného přes vlnolam.

„...skvělá Zemeně... (ani neuměl správně vyslovit jméno mé vlasti!)... vynikající lidstvo... jeho význačný představitel, zde přítomný... elegantní, sympatičtí savci... jaderná energie, uvolněná tak mistrovsky a zkušeně jejich horními odnožemi... mladá, pružná, vysocce oduševnělá kultura... hluboká víra v plencimolii, i když dosud neoproštěná od amfibiruntů... (zřejmě si nás s někým pletl)... oddaní věci jednoty hvězdonárodů... v naději, že budou přijati mezi ně... uzavírají období plodové společenské existence... ač osamoceni na své galaktické periférii... vyrostli samostatně a odvážně, a jsou tedy hodni...“

Zatím by to šlo, blesklo mi hlavou. Chválí nás, jde na to docela šikovně... Ale co je tohle?

„Samozřejmě že jsou sudí! Jejich pevné podvozky... je tudíž třeba chápat... na tomto Váženém shromáždění mají právo reprezentace i bytosti, které představují výjimky od pravidel a norem... žádná aberace není hanbou... těžké podmínky, v nichž se vyvinuli... vodnatost, ani slaná, by neměla být překážkou... s naší pomocí se v budoucnu zbaví svého hroz... svého dnešního vzezření, které Vážené shromáždění jistě velkomyslně přehlédne... proto jménem tarrakánské delegace a Hvězdného svazu Betelgeuze podávám tímto návrh, aby bylo lidstvo z planety Zemije přijato za člena OSP, a tím současně přiznána zde přítomnému

velectěnému Zemňanovi všechna práva delegáta akreditovaného u Organizace spojených planet. Domluvil jsem.“

Ozvalo se mohutné zašumění, přerušované záhadným pískáním, nikdo netleskal, protože nikdo neměl ruce. To šumění a hučení ustalo, když se ozval gong a po něm hlas předsedy:

„Hodlá se některá z vážených delegací vyjádřit k návrhu na přijetí Lidstva z planety Zemeně?“

Tarrakánek celý zářil a táhl mě za sebou do lavice. Byl zřejmě nadmíru spokojen se svým řečnickým výkonem. Nežretelně jsem zabrumlal slova díky a posadil se. Vtom vystřelily dva zelené paprsky z různých stran amfiteátru najednou.

“Uděluji slovo zástupci Thubanu,“ pravil předseda. Cosi vstalo.

„Vážená rado!“ uslyšel sem vzdálený pronikavý hlas podobající se zvuku, jaký vyluzuje řezaný plech, ale jeho ténbr brzy přestal zaměstnávat mou pozornost. „Z úst polpitora Vretexe jsme zde slyšeli vřelé doporučení kmene z daleké planety, který přítomní dosud neznají. Musím však vyjádřit politování, že dnešní neočekávaná nepřítomnost sulpitora Extrevora nás zbavila možnosti podrobně se seznámit s dějinami, zvyky a povahou tohoto kmene, po jehož přítomnosti v OSP Tarrakánie tolik baží. Přestože nejsem odborníkem v oblasti kosmické teratologie, rád bych svými skromnými znalostmi doplnil to, co jsme zde měli potěšení slyšet. Úvodem bych se chtěl jen mimochodem, jen okrajově zmínit o tom, že se domovská planeta lidstva nejmenuje Zemině, Zemije ani Zemeně, jak se zde přirozeně nikoli z neznalosti, nýbrž jen a jen v řečnickém zápalu přerekl můj vážený předřečník. To samozřejmě není nijak podstatný detail. Nicméně i termín lidstvo, jehož užíval, je převzat z řeči kmene obývajícího Zemi – tak se totiž ta vzdálená venkovská planeta jmenuje –, naproti tomu naše vědy definují Zemšťany poněkud jinak. V naději, že tím nebudu Vážené shromáždění nudit, dovolím si zde přečíst úplný název i klasifikaci druhu, o jehož členství v OSP uvažujeme. Budu citovat z vynikající odborné publikace, a to z Galaktické teratologie od Grammapluse a Gzeemse.“

Zástupce Thubanu otevřel na svém pulpitu obrovskou knihu na místě založeném záložkou a četl:

„Podle všeobecně přijatého třídění představují anormální formy v naší Galaxii kmen Aberrantia (zvrhlíci), který se dělí na třídy Debilitales (blbouni) a Antisapientiales (protirozumovci). K této poslední třídě přísluší řády Canaliacaea (grázlové) a Necroludentia (mrchožrouti). Mrchožravce dělíme dále na čeledi Patricidiaceae (otcobijci), Matriaphagideae (matkožrouti) a Lasciviaceae (oplzlíci, zvaní též nemravci). Mezi oplzlíky, formou to již krajně zrůdnou, rozeznáváme dále rod Cretininae (tupolebí, např. Cadaverium mordans, fulpas mrchožrout) a Horrorrissimae (nestvořci, s klasickým představitelem v podobě tupohlavce ostražitého, Idiotus erectus Gzeemski). Někteří z nestvořců vytvářejí vlastní pseudokultury, sem patří takové druhy jako Anophilus belligerens, zadomil loupivý, který sám sebe nazývá Genius pulcherimus mundanus, anebo jako onen zvláštní, po celém těle lysý exemplář, zaznamenaný Grammaplusem v nejzazším koutě naší galaxie – Monstroteratum furiosum (odporňouš zuřivák), který sám sebe zve Homo sapiens.“

V sále to zašumělo. Předseda uvedl do chodu stroj s kladívkem.

„Držte se!“ sykl mi do ucha Tarrakánek. Neviděl jsem ho, byl jsem oslepen září reflektorů, anebo možná potem, který mi zaléval oči. Do srdce mi vstoupila nepatrná naděje, protože kdosi se přihlásil o slovo s faktickou připomínkou: představil se shromážděným jako člen delegace Vodnáře a současně jako astrozoolog a začal se s Thubánkem prít, bohužel jen o to, že jakožto přívrženec školy profesora Hagranapse považoval uvedenou klasifikaci za ne-

přesnou. Spolu se svým Mistrem totiž rozlišoval zvláštní čeled' *Degeneratores*, k níž přísluší prfani, mrfani, mrchoštípníci a mrchomilci. Název *Montstroteratus* nepovažoval pro člověka za vhodný, neboť je správnější, jak tvrdil, používal nomenklatury školy vodnářské, která důsledně užívá termínu umělovec stvůrník (*Artefactum abhorrens*). Po krátké výměně názorů pokračoval Thubánek ve svém proslovu:

„Ctihodný zástupce Tarrakkánie ve svém doporučení kandidatury takzvaného člověka rozumného čili – abychom se vyjádřili přesněji – odporňouše zrůdného, typického představitele zabijáků, nevyslovil vůbec slovo ‚bílkovina‘, protože je považoval za neslušné. Ovšem, ten výraz vzbuzuje asociace, které z mravnostních důvodů nehodlám rozebírat. Na druhé straně zůstává faktem, že ani takový tělesný stavební materiál není hanbou. (Oživení v sále.) Jádru věci přece netkví v bílkovině! Ani v sebenazvání zabijáka zuřivého člověkem rozumným! Je to jen slabost diktovaná sebeláskou, a to se dá pochopit, i když ne odpustit. To není nejdůležitější, Vážená rado!“

Moje pozornost se trhala jako vědomí omdlévajícího. Vnímám jen útržkovitě.

„Ani masožravost jim nelze připisovat za vinu, protože vznikla přirozeným vývojem. Vždyť rozdíly mezi takzvaným člověkem a jeho zvířecími příbuznými jsou tak nepatrné! Stejně tak jako se nemůže VĚTŠÍ jedinec domnívat, že má právo požírat ty MENŠÍ, nemůže jedinec obdařený poněkud VYŠŠÍ úrovní rozumu vraždit a požírat jedince rozumově NIŽŠÍ, a pokud to dělat musí (výkřiky: ‚Nemusí! Ať jí špenát!‘), opakují, a pokud to dělat MUSÍ, neboť je tím naneštěstí dědičně zatížen, měl by pohlcovat krvácející oběti v úzkosti, potají, v norách a v nejtemnějších koutech jeskyň, trýzněn výčitkami svědomí, zoufalstvím a nadějí, že se mu jednou podaří osvobodit se od břemene těch vražd. Ale odporňouš zuřiváček bohužel takto nejedná. Znechtívá tělesné pozůstatky, dusí je a mačká, pohrává si s nimi, a teprve potom je požírá na veřejných pastvištích za poskakování obnažených samic svého rodu, čímž vzrůstá jeho chuť na zemřelé. A že je nanejvýš nutné změnit tuto skutečnost, která volá do Galaxie o pomstu, to ovšem jeho polotekutou hlavu ani nenapadne! Naopak, vytvořil si už rozmanitá vyšší ospravedlnění, usazená mezi žaludkem, tou hřbitovní kryptou jeho nespočetných obětí, a nekonečnem, a ta jej opravňují vraždit s hrdě vztyčenou hlavou. Pouze tolik, abych nezabíral Váženému shromáždění příliš mnoho času – o zaměstnání a zvycích takzvaného rozumného člověka. Jeden z jeho předků však přece jen budil určité naděje. Byl to druh *Homo neandertalensis*. Stojí aspoň za stručnou zmínku. Podobal se dnešním člověku, ale měl větší obsah lebky, a tedy i větší mozek čili rozum. Sbíral houby, měl sklon k přemýšlení, miloval umění, byl mírný a flegmatický. Ten by si byl rozhodně zasloužil, abychom dnes rokovali o jeho přijetí za člena této vážené organizace. Ale není bohužel mezi živými. Mohl by nám delegát Země, kterého tu dnes máme tu čest považovat za hosta, laskavě sdělit, co se stalo s tím vzdělaným a sympatickým neandertálcem? Mlčí, a proto odpovím za něho: neandertálec byl zcela vyhuben, vyhlazen ze zemského povrchu takzvaným *Homo sapiens*. A jako kdyby nestačila odporná bratrovražda, začali zemští vědci oběť, kterou vyhladili, očerňovat a připisovat větší rozum sobě, a ne jí – velkomozkové! Dnes tedy máme mezi sebou v této vznešené síni, v těchto slavných zdech představitele mrchojedů, rafinovaného hledače vražedných rozkoší, nápaditého architekta vyhlazovacích prostředků, jenž budí svým vzezřením smích i hrůzu, kterou stěží dokážeme ovládnout. Dnes tedy vidíme tam na té dosud neposkrvněné bílé lavici tvora, který není obdařen ani odvahou důsledného zločince, neboť svou kariéru, značenou stopami po vraždách, neustále zkrášluje falešnými jmény, jejichž hrůzný skutečný význam dokáže dešifrovat každý objektivní badatel hvězdných ras. Ano, Vážená rado...“

Vnímal jsem z toho dvouhodinového proslovu jen úryvky, ale i ty mi úplně stačily. Thubánec líčil netvory brouzdající se v krvi a dělal to beze spěchu, systematicky přitom otvíral další a další učené knihy, anály a kroniky, připravené na řečnickém pultě, a těmi použitými práskal zhnuseně o zem, jako kdyby i ty stránky, na kterých se o nás psalo, byly slepeny krví našich obětí. Potom se pustil do dějin naší civilizace. Vyprávěl o masakrech, řežích, válkách, křížáckých výpravách, hromadném vyhlazování lidstva, ukazoval na tabulích a promítal epidiaskopem technologie zločinu, starověké i středověké mučení, a když se dostal k moderní době, přivezlo mu šestnáct posluhů na prohýbajících se vozících hromady nového faktografického materiálu. Jiní posluhové či spíše zdravotníci OSP zatím poskytovali z malých helikoptér první pomoc řadám omdlévajících posluchačů, vyhýbaje se jedině mně v prostoduchém přesvědčení, že mně nemůže příval krvavých informací o zemské kultuře nijak uškodit. A přesto jsem se asi v polovině toho proslovu začal jako v záchvatu šílenství bát sám sebe, jako kdybych byl jediných netvorem ve společnosti těch maškar, těch podivných bytostí, které mě obklopovaly. Už jsem myslel, že strašlivá řeč žalobce nikdy neskončí, když se ozvala slova:

„A nyní nechť Vážené shromáždění přistoupí k hlasování o návrhu tarrakánské delegace!“

V sále nastalo hrobové ticho. Pak se cosi vedle mě pohnulo. Můj Tarrakánec vstal, aby se pokusil odmítnout aspoň několik výtek, ale shodil mě definitivně, protože se snažil shromáždění přesvědčit, že lidstvo ctí neandertálce jako své ctihodné předky, kteří vyhynuli jaksi sami od sebe. Thubánec ho však přitlačil ke zdi jedinou dobře mířenou otázkou: řekne-li se na Zemi o někom, že je neandertálec, je to pochvala, anebo urážka?

Už jsem myslel, že je všemu konec, že je všechno navždy ztraceno, že za chvíli potáhnu zpátky na Zemi jako zpráskaný pes, kterému vyrvali ze zubů zakousnutého ptáčka. Ale předseda se sklonil k mikrofonu a pravil do tiše hlučícího sálu:

„Uděluji hlas představiteli eridánské delegace.“

Eridanec byl malý, stříbrošedý a bachratý jako kotouč mlhy, osvětlené šikmým zimním sluncem.

„Rád bych se zeptal, kdo bude za Zemšťany platit zápisné? Oni sami? Bilión tun platiny je dost vysoký poplatek, který si nemůže dovolit každý.“

V amfiteátru to nahněvaně zahučelo.

„Tato otázka bude na místě až tehdy, bude-li odhlasován návrh tarrakánské delegace,“ pravil předseda po chvíli váhání.

„Vaše Galaktičnost dovolí,“ odpověděl Eridanec. „Jsem totiž jiného názoru, a proto otázku, kterou jsem zde vynesl, podpořím řadou poznámek, jež jsou podle mého názoru nesmírně důležité. Především zde mám dílo významného poradského planetografa, hyperdoktora Vragrase, z něhož cituji: ... *planety, na kterých se nemůže spontánně zrodit život, se vyznačují těmito vlastnostmi: A. katastrofickými změnami podnebí v rychle se střídajícím rytmu (tzv. cyklus ,jaro-léto-podzim-zima‘) a ještě zhoubnějšími změnami dlouhodobými (doby ledové); B. přítomností velkých vlastních měsíců, jejichž přílivový vliv má rovněž životazhoubný ráz; C. častou skornitostí centrální čili mateřské hvězdy, neboť skorny jsou zdrojem životazhoubného záření; D. plochou vod převažující nad plochou kontinentů; E. stálým zaledněním oblastí kolem pólů; F. výskytem vodních srážek v kapalném nebo tuhém stavu... Jak je z toho vidět...“*

„Mám jen formální připomínku!“ vyskočil můj Tarrakánec, jako by do něho vstoupila nová naděje. „Táži se, zda delegace Eridanu bude hlasovat pro náš návrh, nebo proti?“

„Budeme hlasovat pro návrh s určitou pravou, kterou hned přednesu,“ odpověděl Eridanec a vrátil se k tomu, o čem hovořil předtím:

„Ctihodná rado! Na devítistém osmnáctém zasedání Valného shromáždění jsme zde posuzovali kandidaturu rasy všetečků zadohlavých, kteří se nám představili jako ‚dokonalci věční‘, ačkoli jsou tělesně tak labilní, že se složení jejich delegace během zmíněného zasedání patnáctkrát změnilo, přestože jednání netrvalo déle než osm set let. Když měli ti nešťastníci přednést životopis své rasy, začali se zamotávat do rozporů. Ujišťovali Vážené shromáždění slavnostně, avšak nepodloženě, že je stvořil jistý Dokonalý Tvůrce k svému vlastnímu nádhernému obrazu, díky čemuž mají mimo jiné nesmrtelnou duši. Jelikož se však ukázalo, že jejich planeta odpovídá bionegativním podmínkám hyperdoktora Vragrase, jmenovalo Valné shromáždění zvláštní vyšetřovací komici, která dospěla k závěru, že inkriminovaná protirozumová rasa nevznikla následkem jakéhosi uličnictví přírody, nýbrž trestuhodného incidentu, vyvolaného třetími osobami.“

(„Co to povídá? Ticho! To není pravda! Dáš pryč tu přísavku, ty nemravče!“ ozývalo se v sále stále bouřlivěji.)

Eridanec pokračoval:

„Závěr, k němuž dospěla vyšetřovací subkomise, měl za následek, že na dalším zasedání OSP byla schválena novelizace druhého bodu Charty sjednocených planet, v níž stojí (rozvinul veliký pergamen a začal číst): *Tímto se co nejpřísněji zakazuje jakákoli životadárná činnost na všech planetách typu A, B, C, D a E podle Vragrase, a současně se vedení průzkumných výprav a velitelům korábů, které na takových glóbech přistanou, ukládá za povinnost výše uvedený zákaz přísně dodržovat. Zákaz se vztahuje nejen na záměrná životadárná praktika, jako je rozsévání vodních řas, bakterií apod., ale rovněž na neúmyslné početí biologického vývoje následkem nedbalosti nebo roztržitosti. Tato antikoncepční prevence je diktována nejlepší vůli OSP, která si je vědoma následujících skutečností: Za prvé – přirozená nevráživost prostředí, kam byly zveňčeny prvky života, způsobuje v průběhu jeho dalšího vývoje vznik takových úchylností a deformací, s jakými se v dosahu přirozené biogeneze nikdy nesetkáváme. Za druhé – za uvedených okolností vznikají odrůdy vadné nejen tělesně, ale navíc zatížené nejhroššími formami duševních úchylek, a pokud se v takových podmínkách vylíhnou bytosti aspoň trochu rozumné, což se někdy stává, bývá jejich osud poznamenán přemíru duševních muk. Když totiž dosáhnou prvního stupně poznání, začnou ve svém okolí hledat příčiny svého vlastního zrodu, a protože je tam nemohou najít, dostávají se na scesti pověr, které si ve zmatku a zoufalství sami vytvořili. A jelikož je jim cizí normální průběh evolučních procesů ve vesmíru, považují jak svou tělesnost, ať je jakkoli ohyzdná, tak i svůj způsob podmyšlení za jevy typické, normální, projevující se v celém vesmíru stejně. Ve snaze uchránit dobro a důstojnost života, a to zejména rozumných tvorů, rozhodlo Valné shromáždění OSP, že každý, kdo poruší tímto ustanovený pravomocný antikoncepční článek Charty SP, bude potrestán podle příslušných paragrafů Meziplanetárního zákoníku.“*

Eridanec odložil Chartu SP, zvedl zřasený svazek zákoníku, který m pomocníci vložili do chapadel, a když tuto obrovskou knihu otevřel na příslušném místě, začal zřetelně a zvučně číst:

„Druhý svazek Meziplanetárního trestního zákoníku, hlava 80, ‚O planetárním zprznění‘.

§ 212: *Kdo oplodní planetu přirozeně neplodnou, bude potrestán zahvězděním na sto až tisíc pět set let nezávisle na občanské odpovědnosti za morální a hmotné ztráty poškozených.*

§ 213: *Kdo jedná v duchu paragrafu 212 se zvýšenou zlovůlí v tom smyslu, že se úmyslně dopustí úkladných nemravných manipulací, jejichž výsledkem má být vývoj životních forem obzvláště zne-*

tvorených, budících všeobecný odpor nebo všeobecnou hrůzu, bude potrestán zahvězděním až na tisíc pět set let.

§ 214: Kdo oplodní neplodnou planetu následkem nedbalosti, roztržitosti nebo upuštěním od vhodných antikoncepčních prostředků, bude potrestán zahvězděním až na čtyři sta let. Trest lze snížit na dobu pod sto let, byla-li omezena pachatelova schopnost hodnotit následky činu.“

Eridanec dodal: „Nezmiňuji se o trestech za vměšování se do vývojových procesů *in statu nascendi*, protože to do naší otázky nespadá. Chtěl bych však zdůraznit, že v zákoníku se píše rovněž o materiální odpovědnosti pachatelů vůči obětem planetárního zprznění. Příslušné části občanského zákoníku zde předčítat nebudu, abych posluchače neunavoval. Dodám jen, že v katalogu těles, která byla prohlášena za definitivně neplodná jak podle hyperdoktora Vragrase, tak podle Charty Sjednocených planet a Meziplanetárního trestního zákoníku, figurují na straně 2618, osmé řádce zdola, tato nebeská tělesa: *Zembelie, Země, Zezmaje a Zyzma...*“

Brada mi sklesla, pověřovací listiny mi vypadly z ruky, dělaly se mi mžitky před očima. (V sále znělo volání: „Pozor! No tohle! Koho to žaluje? Pryč s ním! Ať žije!“) Pokud jde o mě, snažil jsem se zalézt pod pult, jak jen to bylo možné.

„Vážená rado!“ zahřměl představitel Eridanu, mlátě o podlahu amfiteátru jedním svazkem Meziplanetárního zákoníku za druhým (byl to v OSP zřejmě oblíbený řečnický manévr). „Nikdy není řečeno dost o věcech, jež jsou pro ostudu všem, kdož nedodrží Chartu sjednocených planet! Nikdy dost nepranýřujeme neodpovědné elementy, které dávají vzniknout životu v podmínkách, jež toho nejsou hodny! Dnes k nám přicházejí bytosti, které si asi neuvědomují ohavnost vlastní existence, ani neznají její příčiny! Dnes klepají na ctihodné dveře tohoto Váženého shromáždění – a co by jim můžeme odpovědět, všem těm nemravcům, stvůrníkům, zuřiváčkům, matkožroutům, mrcholibcům a tupounům, kteří lomí pseudorukama a pod nimiž podklesávají pseudonohy, když se dozvídají, že přísluší k pseudotřídě *Artefacta*, že jejich dokonalým tvůrcem byl nějaký plavčík, který vylil na skály mrtvé planety zkvašené pomyje z raketového vědra, a z pusté srandy vtiskl oněm žalostným zárodkům života vlastnosti, které je později učinily terčem posměchu celé Galaxie! Jak se pak ti chudáci mohou ubránit, když jim nějaký Kato vytkne jejich hanebnou bílkovinnou levotočivost!“ (V sále vypukla vřava, stroj marně bušil kladívkem, všichni hulákali: „Hanba! Pryč s ním! Uznat! O kom to mluví? Podívejte, Zemšfan už se rozpouští! Odporňouš začíná kapalně!“)

Byl jsem skutečně zpocený jako myš. Eridanec překřikoval všeobecnou vřavu svým zvučným hlasem:

„Nyní bych rád položil ctihodné tarrakánské delegaci několik závěrečných otázek. Není snad pravda, že kdysi přistála na Zemi, tenkrát ještě mrtvé planetě, loď pod naší vlajkou, na níž se následkem havárie chladniček zkazila část zásob? Není snad pravda, že se na této lodi nacházeli dva flákači, vyškrtnutí později ze všech rejstříků pro nestoudné machinace s hvězdoši, a že se ti dva mizerové, ti kosmičtí ničemové jmenovali Bann a Pugg? Není snad pravda, že se Bann a Pugg v opilosti rozhodli, že se nespokojí s pouhým znečištěním bezbranné pusté planety, neboť se jim zachtělo naaranžovat na ní zločinným a trestuhodným způsobem biologický vývoj, jaký svět ještě neviděl? Není snad pravda, že si oba Tarrakánci záměrně a s největším vypětím zlovůle vymysleli způsob, jak ze Země vytvořit líheň největších nestvůr v celé Galaxii, prostě kosmický cirkus, panoptikum, kabinet strašidelných kuriózit, jehož živé exponáty se v příhodnou dobu stanou terčem posměchu i těch nejvzdálenějších Mlhovin? Není snad pravda, že tito nestoudníci, zbaveni veškerého smyslu pro slušnost

i jakýchkoli etických zábran, vylili na skály mrtvé Země šest sudů žluklého želatinového klišu a dvě bandasky zkažené albuminové pasty, že do té kaše přisypali zkvašenou ribózu, pentózu a levulózu, a jako kdyby toho svinstva ještě nebylo dost, polili tu břечku třemi velkými konvemi roztoku fermentovaných aminokyselin a zamíchali ji lopatkou od uhlí, ohnutou doleva, a pohrabáčem ohnutým na tutéž stranu, následkem čehož se bílkoviny všech budoucích zemských tvorů staly LEVOtočivými? Není snad konečně pravda, že Pugg, který měl tenkrát hroznou rýmu, se nechal opilým Bannem přemluvit, aby do té plazmatické hmoty úmyslně nakýchal, a když ji takto nakazil zhoubnými viry, chechtal se, že ‚vdechlsakramentského ducha‘ do toho nešťastného vývojového počínu? Není snad pravda, že se tato levotočivost a zhoubnost pak přenesla do těl pozemských organismů a přetrvala v nich dodnes, čímž v současné době trpí nevinní představitelé rasy *Artefactum abhorrens*, kteří sami sebe nazvali jménem ‚*Homo sapiens*‘ jedině z primitivní naivity? A není tudíž oprávněným požadavkem, aby nejenže Tarrakánci zaplatili za Zemšťany zápisné ve výši jednoho biliónu tun drahého kovu, ale navíc aby vyplatili nešťastným obětem planetárního zprznění KOSMICKÉ ALIMENTY?!“

Po těchto Eridancových slovech vypuklo v amfiteátru hotové peklo. Schoulil jsem se, protože ve vzduchu lítaly všemi směry aktovky, svazky Meziplanetárního zákoníku a dokonce i doličné předměty v podobě značně zrezivělých konví, sudů a pohrabáčů – bůhvíckde se vzaly. Není vyloučeno, že se rafinovaní Eridanci, kteří odedávna byli s Tarrakánci na kordy, zabývali od nepamětných dob archeologickými pracemi na Zemi a sbírali o jejich vině důkazy, které odváželi na palubách létajících talířů. Těžko jsem však mohl uvažovat o této otázce, neboť kolem mě se všecko třáslo a míhalo, samá chapadla a přísavky. Můj Tarrakánc byl strašně rozčilený, vyskočil a vřeštěl něco, co zanikalo ve všeobecném rámu-su, a já jsem civěl na dně té vřavy a poslední myšlenkou, která mi vířila hlavou bylo to úmyslné kýchnutí, které nás počalo.

Najednou mě kdosi zatahal za vlasy až jsem vyhekl. To můj Tarrakánc předváděl, jak důkladně jsem byl vyroben zemským vývojem, a že si vůbec nezasluhuji, aby se o mně říkalo, že jsem tvor slepený ze shnilých odpadků. A tak mě teď mlátil do hlavy svou obrovskou těžkou přísavkou... a já, protože jsem cítil, jak ze mě uchází život, jsem sebou zmítal slaběji a slaběji, ztrácel jsem dech, párkrát jsem ještě v agónii zahrabal nohama – a klesal jsem do peřin. Pak jsem se napůl bez sebe prudce posadil. Seděl jsem na posteli, ohmatával jsem si krk, hlavu, prsa – a tak jsem se přesvědčoval, že všechno, co jsem zažil, způsobila jen noční můra. S úlevou jsem si oddychl, ale potom mě začaly trýznit všelijaké pochybnosti. Říkal jsem si: „Co se zdá, to je sen, když se vyspíš, tak je den,“ ale ono to nepomáhalo. Abych rozptýlil ty chmurné myšlenky, rozjel jsem se k tetě na Měsíc. Těžko nazvat osmou hvězdnou cestou tu osmiminutovou jízdu planetobusem, který mi staví zrovna před domem – toho názvu je spíše hodna ta výprava ze snu, během níž jsem toho pro lidstvo tolik vytrpěl.